

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

16. juli 2020*

»Præjudiciel forelæggelse – vandrede arbejdstagere – social sikring – lovgivning, der finder anvendelse – forordning (EØF) nr. 1408/71 – artikel 14, nr. 2), litra a) – begrebet »en person, der hører til det kørende [...] personel i en virksomhed« – forordning (EF) nr. 883/2004 – artikel 13, stk. 1, litra b) – begrebet »arbejdsgiver« – lastbilchauffører, der normalt har lønnet beskæftigelse i to eller flere medlemsstater eller stater i Den Europæiske Frihandelssammenslutning (EFTA) – lastbilchauffører, der har indgået en ansættelseskontrakt med en virksomhed, men som placeres under en anden virksomheds faktiske ledelsesbeføjelser, der er hjemmehørende i disse chaufførers bopælsmedlemsstat – fastlæggelse af, hvilken virksomhed der har status som »arbejdsgiver«

I sag C-610/18,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Centrale Raad van Beroep (appeldomstol i sager vedrørende social sikring og tjenestemænd, Nederlandene) ved afgørelse af 20. september 2018, indgået til Domstolen den 25. september 2018, i sagen

AFMB Ltd m.fl.

mod

Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling),

sammensat af præsidenten, K. Lenaerts, vicepræsidenten, R. Silva de Lapuerta, afdelingsformændene J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, E. Regan (refererende dommer), P.G. Xuereb, L.S. Rossi og I. Jarukaitis samt dommerne E. Juhász, M. Ilešič, J. Malenovský, T. von Danwitz, C. Toader, C. Lycourgos og A. Kumin,

generaladvokat: P. Pikamäe,

justitssekretær: assisterende justitssekretær M.-A. Gaudissart,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 17. september 2019,

efter at der er afgivet indlæg af:

– AFMB Ltd m.fl. ved advocaat M. van Dam,

* Processprog: nederlandsk.

- Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank ved H. van der Most og M. Wickenhagen, som befuldmægtigede,
- den nederlandske regering ved K. Bulterman, P. Huurnink og J. Hoogveld, som befuldmægtigede,
- den tjekkiske regering ved M. Smolek, J. Vláčil og J. Pavliš, som befuldmægtigede,
- den franske regering ved A.-L. Desjonquères, A. Daly og R. Coesme, som befuldmægtigede,
- den cypriotiske regering ved N. Ioannou og D. Kalli, som befuldmægtigede,
- den ungarske regering ved M.Z. Fehér, M. Tátrai og V. Kiss, som befuldmægtigede,
- den østrigske regering ved J. Schmoll og G. Hesse, som befuldmægtigede,
- Det Forenede Kongeriges regering ved Z. Lavery, som befuldmægtiget, bistået af barrister K. Apps,
- Europa-Kommissionen ved D. Martin og M. van Beek, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 26. november 2019, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 14, nr. 1), litra a), og artikel 14, nr. 2), litra a), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 (EFT 1997, L 28, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 631/2004 af 31. marts 2004 (EUT 2004, L 100, s. 1) (herefter »forordning nr. 1408/71«), samt af artikel 12 og artikel 13, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 465/2012 af 22. maj 2012 (EUT 2012, L 149, s. 4) (herefter »forordning nr. 883/2004«).
- 2 Denne anmodning er blevet indgivet inden for rammerne af en sag mellem selskabet AFMB Ltd, der har hjemsted i Cypern, og en gruppe internationale lastbilchauffører på den ene side og Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank (bestyrelsen for den sociale sikringsinstitution, Nederlandene, herefter »Svb«) på den anden side vedrørende afgørelser, hvorved Svb har fastslået, at den nederlandske lovgivning om social sikring finder anvendelse på disse chauffører.

Retsforskrifter

Forordning nr. 1408/71

- 3 Afsnit II i forordning nr. 1408/71 med overskriften »Bestemmelse af, hvilken lovgivning der skal anvendes« indeholder denne forordnings artikel 13-17.

4 Denne forordnings artikel 13, der har overskriften »Almindelige regler«, bestemmer:

»1. Med forbehold af artikel 14c og 14f er [de] personer, der er omfattet af denne forordning, alene undergivet lovgivningen i én medlemsstat. Spørgsmålet om, hvilken lovgivning der skal anvendes, afgøres efter bestemmelserne i dette afsnit.

2. Med forbehold af artikel 14 til 17:

a) er en person, der har lønnet beskæftigelse på en medlemsstats område, omfattet af denne stats lovgivning, selv om han er bosat på en anden medlemsstats område, eller den virksomhed eller arbejdsgiver, der beskæftiger ham, har sit hjemsted eller sin bopæl på en anden medlemsstats område

[...]«

5 Den nævnte forordnings artikel 14 fastsætter:

»Reglen i artikel 13, stk. 2, litra a), finder anvendelse under iagttagelse af følgende undtagelser og særregler:

1) a) en person, der på en medlemsstats område har lønnet beskæftigelse for en virksomhed, hvortil han normalt er knyttet, og som af denne virksomhed udsendes til en anden medlemsstats område for dér at udføre et arbejde for denne virksomheds regning, er fortsat omfattet af lovgivningen i den førstnævnte medlemsstat, forudsat at varigheden af dette arbejde ikke påregnes at overstige ét år, og at han ikke udsendes for at afløse en anden person, hvis udstationeringsperiode er udløbet

[...]

2) For en person, der normalt har lønnet beskæftigelse på to eller flere medlemsstaters område, afgøres spørgsmålet om, hvilken lovgivning han er omfattet af, efter følgende regler:

a) en person, der hører til det kørende, sejlende eller flyvende personel i en virksomhed, som for andres eller for egen regning foretager international befordring af passagerer eller gods ad jernbane, landevej, luftvejen eller i indenrigs skibsfart, og som har sit hjemsted på en medlemsstats område, er omfattet af sidstnævnte stats lovgivning med følgende begrænsninger:

[...]

ii) en person, der overvejende er beskæftiget i den medlemsstat, hvor han er bosat, er omfattet af denne stats lovgivning, selv om den virksomhed, hvori han er beskæftiget, hverken har sit hjemsted, en filial eller en fast repræsentation på dette område

[...]«

6 I henhold til artikel 84a i forordning nr. 1408/71 har institutionerne og de personer, der er omfattet af denne forordning, en gensidig forpligtelse til oplysning og samarbejde med henblik på at sikre, at den nævnte forordning anvendes korrekt.

Forordning (EØF) nr. 574/72

7 Artikel 12a i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning nr. 1408/71, som ændret og ajourført ved forordning nr. 118/97, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 647/2005 af 13. april 2005 (EUT 2005, L 117, s. 1)

(herefter »forordning nr. 574/72«), fastsætter navnlig regler om udvekslingen af oplysninger mellem de kompetente nationale myndigheder med henblik på anvendelsen af artikel 14, nr. 2), i forordning nr. 1408/71.

Forordning nr. 883/2004

8 1.-4., 18a. og 45. betragtning til forordning nr. 883/2004 har følgende ordlyd:

»(1) Reglerne om koordinering af de enkelte medlemsstaters sociale sikringsordninger indgår som led i den frie bevægelighed for personer og bør således bidrage til en forbedring af arbejdstagernes levestandard og beskæftigelsesvilkår.

[...]

(4) Det er nødvendigt at respektere de karakteristiske træk ved national lovgivning om social sikring og kun udarbejde en koordineringsordning.

[...]

(18a) Princippet om, at én lovgivning finder anvendelse, er af stor betydning og bør styrkes. [...]

[...]

(45) Målet for denne forordning, nemlig at sikre, at retten til fri bevægelighed reelt kan udøves, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af foranstaltningens omfang og virkninger bedre gennemføres på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. [...]

9 Denne forordnings artikel 2 med overskriften »Personkreds« fastsætter i stk. 1 følgende:

»Denne forordning finder anvendelse på personer, der er statsborgere i en medlemsstat, samt på statsløse og flygtninge bosat i en medlemsstat, og som er eller har været omfattet af lovgivningen i en eller flere medlemsstater, samt på disses familiemedlemmer og efterladte.«

10 Nævnte forordnings afsnit II med overskriften »Fastlæggelse af, hvilken lovgivning der skal anvendes« indeholder forordningens artikel 11-16.

11 Samme forordnings artikel 11 med overskriften »Almindelige regler« fastsætter:

»1. Personer, som er omfattet af denne forordning, er alene undergivet lovgivningen i én medlemsstat. [...] Spørgsmålet om, hvilken lovgivning der skal anvendes, afgøres efter bestemmelserne i dette afsnit.

[...]

3. Med forbehold af artikel 12-16:

a) er en person, der udøver lønnet beskæftigelse eller selvstændig virksomhed i en medlemsstat, omfattet af denne medlemsstats lovgivning

[...]«

12 Artikel 12 i forordning nr. 883/2004 med overskriften »Særlige regler« har følgende ordlyd:

»1. En person, der har lønnet beskæftigelse i en medlemsstat for en arbejdsgiver, som normalt udøver sin virksomhed i denne medlemsstat, og som af denne arbejdsgiver udsendes til en anden medlemsstat for dér at udføre et arbejde for hans regning, er fortsat omfattet af lovgivningen i den førstnævnte medlemsstat, forudsat at varigheden af dette arbejde ikke påregnes at overstige 24 måneder, og at den pågældende ikke udsendes for at afløse en anden udsendt person.

2. En person, der normalt udøver selvstændig virksomhed i en medlemsstat, og som skal udøve en lignende aktivitet i en anden medlemsstat, er fortsat omfattet af lovgivningen i førstnævnte medlemsstat, forudsat at den forventede varighed af denne aktivitet ikke påregnes at overstige 24 måneder.«

13 Denne forordnings artikel 13, stk. 1, har følgende ordlyd:

»En person, der normalt har lønnet beskæftigelse i to eller flere medlemsstater, er omfattet:

- a) af lovgivningen i bopælsmedlemsstaten, såfremt den pågældende udøver en væsentlig del af sin virksomhed i denne medlemsstat, eller
- b) såfremt den pågældende ikke udøver en væsentlig del af sin virksomhed i bopælsmedlemsstaten:
 - i) lovgivningen i den medlemsstat, hvor virksomheden eller arbejdsgiveren har sit hjemsted eller sit forretningssted, hvis den pågældende er beskæftiget af én virksomhed eller arbejdsgiver, eller

[...]«

14 Nævnte forordnings afsnit V med overskriften »Forskellige bestemmelser« fastsætter i denne forordnings artikel 76, der selv har overskriften »Samarbejde«, navnlig visse muligheder og gensidige forpligtelser til oplysning og samarbejde mellem de institutioner og personer omfattet af denne forordning.

15 Samme forordnings afsnit VI vedrørende overgangsbestemmelser og afsluttende bestemmelser indeholder denne forordnings artikel 87-91.

16 Artikel 90 i forordning nr. 883/2004 med overskriften »Ophævelse« fastsætter følgende i stk. 1:

»[F]orordning [...] nr. 1408/71 ophæves fra datoen for nærværende forordnings anvendelse.

Forordning [...] nr. 1408/71 forbliver dog i kraft, og dens retsvirkninger bevarer med henblik på:

[...]

c) aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde [af 2. maj 1992 (EFT 1994, L 1, s. 3)] og aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer[, som blev undertegnet i Luxembourg den 21. juni 1999 og godkendt på Det Europæiske Fællesskabs vegne ved afgørelse 2002/309/EF, Euratom, truffet af Rådet og Kommissionen, for så vidt angår aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde, den 4. april 2002 om indgåelse af syv aftaler med Det Schweiziske Forbund (EFT 2002, L 114, s. 6),] samt andre aftaler, der indeholder en henvisning til forordning [...] nr. 1408/71, så længe disse aftaler ikke er blevet ændret som følge af nærværende forordning.«

Forordning (EF) nr. 987/2009

- 17 Artikel 16 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning nr. 883/2004 (EUT 2009, L 284, s. 1) fastsætter, således som det fremgår af overskriften, en procedure for anvendelse af artikel 13 i forordning nr. 883/2004.

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 18 AFMB er et selskab, der blev stiftet den 10. maj 2011 i Cypern, og som indgik flådestyringsaftaler med transportvirksomheder etableret i Nederlandene, i henhold til hvilke AFMB mod betaling af provision forpligtede sig til at varetage forvaltningen af de tunge køretøjer, som disse virksomheder gør brug af i forbindelse med deres aktiviteter for de nævnte virksomheders regning og risiko. AFMB indgik ligeledes i forskellige perioder mellem den 1. oktober 2011 og den 26. maj 2015 ansættelseskontrakter med flere internationale lastbilchauffører, der var hjemmehørende i Nederlandene. I henhold til disse kontrakter blev AFMB udpeget som disse arbejdstageres arbejdsgiver, og det blev fastslået, at cypriotisk arbejdsret fandt anvendelse.
- 19 Ifølge den forelæggende rets konstateringer havde de internationale lastbilchauffører inden indgåelsen af deres ansættelseskontrakter aldrig boet eller arbejdet i Cypern. I forbindelse med opfyldelsen af disse kontrakter fortsatte de med at bo i Nederlandene og udøvede for de nævnte transportvirksomheders regning deres beskæftigelse i to eller flere medlemsstater og for visse af disse lastbilchaufførers vedkommende ligeledes i en eller flere stater i Den Europæiske Frihandelssammenslutning (EFTA). Det fremgår ligeledes af forelæggelsesafgørelsen, at disse lastbilchauffører i løbet af denne periode ikke udøvede en væsentlig del af deres beskæftigelse i Nederlandene. I øvrigt var flere af dem tidligere ansatte fra disse virksomheder.
- 20 AFMB anmodede i henhold til artikel 16 i forordning nr. 987/2009 SvB om at bekræfte, at de internationale lastbilchauffører, med hvem selskabet havde indgået de nævnte ansættelseskontrakter, med hensyn til denne samme periode ikke i medfør af artikel 13 i forordning nr. 883/2004 var omfattet af den nederlandske lovgivning om social sikring. AFMB anførte i denne henseende navnlig, at den kompetente cypriotiske institution ikke kunne udstede A1-attester for disse lastbilchauffører, når SvB ikke havde bekræftet, at den nederlandske lovgivning om social sikring ikke fandt anvendelse på disse.
- 21 Ved afgørelse truffet i løbet af oktober 2013 fastslog SvB, at den nederlandske lovgivning om social sikring fandt anvendelse på lastbilchaufførerne, og udstedte A1-attester på dette grundlag.
- 22 På baggrund af en klage indgivet af AFMB blev disse afgørelser bekræftet ved afgørelser truffet af SvB i løbet af juli 2014.
- 23 AFMB og et vist antal lastbilchauffører, som havde indgået ansættelseskontrakter med dette selskab, anlagde et søgsmål for Rechtbank Amsterdam (retten i første instans, Amsterdam, Nederlandene) til prøvelse af disse afgørelser fra SvB. Ved dom af 25. marts 2016 forkastede denne ret dette søgsmål.
- 24 AFMB og en del af disse lastbilchauffører iværksatte appel for den forelæggende ret.
- 25 På baggrund af det nævnte søgsmål blev den dialog- og forligsprocedure, som var blevet iværksat af den kompetente cypriotiske institution vedrørende de A1-attester, som SvB havde udstedt, i henhold til afgørelse A1 af 12. juni 2009 om indførelse af en dialog- og forligsprocedure om dokumenters gyldighed, fastlæggelse af, hvilken lovgivning der skal anvendes, og tilkendelse af ydelser i henhold til forordning nr. 883/2004 fra Den Administrative Kommission for Koordinering af Sociale Sikringsordninger (EUT 2010, C 106, s. 1), suspenderet.

- 26 Inden for rammerne af tvisten i hovedsagen ønsker den forelæggende ret for det første oplyst, om de i hovedsagen omhandlede lastbilchauffører skal anses for at »høre til« personalet i AFMB eller i transportvirksomhederne som omhandlet i artikel 14, nr. 2), litra a), i forordning nr. 1408/71, og som har det førstnævnte selskab eller de sidstnævnte virksomheder som »arbejdsgiver« som omhandlet i artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning nr. 883/2004. Denne retsinstans ønsker således fastlagt, hvilken virksomhed eller hvilke virksomheder der kan anerkendes at have status som arbejdsgiver for de nævnte chauffører med henblik på anvendelsen af disse bestemmelser og de kriterier, der skal tages i betragtning i denne henseende. Dette spørgsmål er af væsentlig betydning for tvisten i hovedsagen, idet det gør det muligt at bestemme, hvilken national lovgivning om social sikring der finder anvendelse på disse chauffører.
- 27 I denne henseende har den forelæggende ret bemærket, at forordning nr. 1408/71 og nr. 883/2004 hverken indeholder en definition af begrebet »arbejdsgiver« eller henviser til de nationale lovgivninger i denne forbindelse.
- 28 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at der er adskillige forhold, som taler for en fortolkning af EU-retten, hvorefter transportvirksomhederne – i en sag som den i hovedsagen omhandlede – skal anses for at have status som arbejdsgivere for lastbilchaufførerne, men den har imidlertid anført, at en sådan fortolkning ligeledes medfører ulemper med hensyn til fastlæggelsen af, hvilken national lovgivning om social sikring der finder anvendelse.
- 29 Såfremt Domstolen fastslår, at en virksomhed, der har indgået ansættelseskontrakter med lastbilchauffører, såsom AFMB, skal anses for at være deres arbejdsgiver, ønsker den forelæggende ret for det andet oplyst, om de specifikke betingelser for udstationeringsordningen, der er fastsat i forordning nr. 1408/71 og nr. 883/2004 eventuelt kan finde analog anvendelse på situationen i den foreliggende sag.
- 30 I et tilfælde som det, der er nævnt i ovenstående præmis, og såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende, ønsker den forelæggende ret for det tredje oplyst, om omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede udgør misbrug af rettigheder. I denne henseende har den forelæggende ret anført, at selv om etableringsfriheden er fastsat i EU-retten, havde transportvirksomhederne og AFMB i den foreliggende sag tydeligvis som fælles hovedformål at omgå de nederlandske regler og bestemmelser ved kunstigt at indføre betingelser, som gjorde det muligt at drage fordel af EU-retten. I tilfælde af, at det fastslås, at der foreligger et sådant misbrug, ønsker den forelæggende ret oplyst, hvilke konsekvenser der skal drages heraf med henblik på hovedsagens afgørelse.
- 31 På denne baggrund har Centrale Raad van Beroep (appeldomstol i sager vedrørende social sikring og tjenestemænd, Nederlandene) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) a) Skal artikel 14, [nr. 2)], litra a), i [forordning nr. 1408/71] fortolkes således, at internationale lastbilchauffører under omstændigheder som i [tvisten i hovedsagen] må anses for at have lønnet beskæftigelse som medlemmer af det kørende personale hos:
- i) den transportvirksomhed, som har hvervet chaufførerne, og for hvilken disse i et ubegrænset tidsrum fuldstændigt skal stå til faktisk rådighed, som udover den faktiske ledelsesbeføjelse over chaufførerne, og som faktisk bærer lønomkostningerne, eller
 - ii) den virksomhed, som har indgået en formelig arbejdsaftale med chaufførerne, og som ifølge aftale med den i [nr. i)] nævnte transportvirksomhed udbetalte løn til chaufførerne og betalte bidrag heraf i den medlemsstat, hvor denne virksomhed har hjemsted, og ikke i den medlemsstat, hvor den i [nr. i)] nævnte transportvirksomhed har hjemsted;
 - iii) såvel den i [nr. i)] nævnte virksomhed som den i [nr. ii)] nævnte virksomhed?

- b) Skal artikel 13, stk. 1, litra b), i [forordning nr. 883/2004] fortolkes således, at under omstændigheder som i [tvisten i hovedsagen] er arbejdsgiveren for chaufførerne med lønnet beskæftigelse:
- i) den transportvirksomhed, som har hvervet chaufførerne, og for hvilken disse i et ubegrænset tidsrum fuldstændigt skal stå til faktisk rådighed, som udøver den faktiske ledelsesbeføjelse over chaufførerne, og som faktisk bærer lønomkostningerne, eller
 - ii) den virksomhed, som har indgået en formelig arbejdsaftale med chaufførerne, og som ifølge aftale med den i [nr. i)] nævnte transportvirksomhed udbetalte løn til chaufførerne og betalte bidrag heraf i den medlemsstat, hvor denne virksomhed har hjemsted, og ikke i den medlemsstat, hvor den i [nr. i)] nævnte transportvirksomhed har hjemsted;
 - iii) såvel den i [nr. i)] nævnte virksomhed som den i [nr. ii)] nævnte virksomhed?
- 2) Såfremt den i [det første spørgsmål, litra a), nr. ii)], og i [det første spørgsmål, litra b), nr. ii)], omhandlede virksomhed under omstændigheder som i hovedsagerne må betragtes som arbejdsgiver:

Gælder de særlige betingelser, hvorunder arbejdsgivere som vikarbureauer eller andre formidlere af midlertidigt arbejde kan påberåbe sig de i artikel 14, [nr. 1)], litra a), i [forordning nr. 1408/71] og i artikel 12 i [forordning nr. 883/2004] indeholdte undtagelser fra beskæftigelseslandsprincippet, i hovedsagerne også helt eller delvis analogt for anvendelsen af artikel 14, [nr. 2)], litra a), i [forordning nr. 1408/71] og artikel 13, stk. 1, litra b), i [forordning nr. 883/2004]?

- 3) Såfremt den i [det første spørgsmål, litra a), nr. ii)], og i [det første spørgsmål, litra b), nr. ii)], omhandlede virksomhed under omstændigheder som i [tvisten i hovedsagen] må betragtes som arbejdsgiver, og [det andet spørgsmål] besvares benægtende:

Udgør de [...] faktiske omstændigheder og forhold[, som kendetegner tvisten i hovedsagen,] en situation, der må fortolkes som misbrug af EU-retten og/eller misbrug af EFTA-retten? I bekræftende fald, hvad er virkningen heraf?«

De præjudicielle spørgsmål

Indledende bemærkninger

- 32 Den tjekkiske, den cypriotiske og den østrigske regering samt Det Forenede Kongeriges regering har rejst tvivl om anvendelsen ratione temporis af forordning nr. 1408/71 på tvisten i hovedsagen med den begrundelse, at de omhandlede beskæftigelsesperioder alle har fundet sted efter den dato, hvor denne forordning blev erstattet af forordning nr. 883/2004. De har anført, at Domstolen derfor alene bør besvare de forelagte spørgsmål, for så vidt som de angår forordning nr. 883/2004.
- 33 I denne henseende skal det bemærkes, således som det fremgår af nærværende doms præmis 18, at de perioder, hvor lastbilchaufførerne i hovedsagen var forpligtede over for AFMB i henhold til en ansættelseskontrakt, alle har fundet sted efter den 1. maj 2010, som er den dato, hvor forordning nr. 1408/71 blev ophævet og erstattet af forordning nr. 883/2004.
- 34 Heraf følger, at denne sidstnævnte forordning finder anvendelse på situationen for lastbilchaufførerne i hovedsagen, som udøvede deres erhvervsmæssige beskæftigelse i to eller flere medlemsstater.
- 35 Hvad angår de lastbilchauffører i hovedsagen, som både udøvede deres erhvervsmæssige beskæftigelse i en eller flere medlemsstater og i et eller flere EFTA-lande, skal det bemærkes, at i henhold til artikel 90 i forordning nr. 883/2004 forblev forordning nr. 1408/71 i kraft, og dens retsvirkninger blev bevaret

med henblik på aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde og aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer, så længe disse aftaler ikke er blevet ændret som følge af forordning nr. 883/2004. Denne sidstnævnte forordning blev imidlertid først – efter sådanne ændringer – anvendelig på Det Schweiziske Forbund fra den 1. april 2012 og på Island, Liechtenstein og Norge fra den 1. juni 2012.

- 36 Heraf følger, at forordning nr. 1408/71 stadig fandt anvendelse i disse EFTA-lande i en del af de i hovedsagen omhandlede perioder, og at, såfremt lastbilchaufførerne har udøvet deres beskæftigelse på en af disse staters område i perioderne forud for en af disse datoer, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve, finder denne forordning anvendelse herpå.
- 37 På denne baggrund er det – for at kunne give den forelæggende ret en nyttig besvarelse – i forbindelse med nærværende sag nødvendigt at tage både forordning nr. 1408/71 og forordning nr. 883/2004 i betragtning.

Det første spørgsmål

- 38 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 14, nr. 2), litra a), i forordning nr. 1408/71 og artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning nr. 883/2004 skal fortolkes således, at en international lastbilchaufførs arbejdsgiver i henhold til disse bestemmelser er den transportvirksomhed, der har hvervet den pågældende chauffør, som fuldstændigt skal stå til faktisk rådighed for denne virksomhed, der udøver den faktiske ledelsesbeføjelse over nævnte chauffør, og som faktisk bærer lønomkostningerne, eller den virksomhed, med hvilken nævnte chauffør har indgået en ansættelseskontrakt, og som udbetaler vedkommendes løn på baggrund af en aftale med transportvirksomheden.
- 39 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at dette spørgsmål udspringer af en uenighed mellem parterne i hovedsagen om, hvilken national lovgivning om social sikring der finder anvendelse på de internationale lastbilchauffører, som har indgået en ansættelseskontrakt med AFMB, men som udøver deres beskæftigelse for de i hovedsagerne omhandlede transportvirksomheders regning. Svb er således af den opfattelse, at det kun er disse transportvirksomheder, der er hjemmehørende i Nederlandene, der skal anses for at være disse chaufførers arbejdsgivere, hvorfor den nederlandske lovgivning finder anvendelse på dem, mens AFMB og de nævnte lastbilchauffører har anført, at AFMB skal anses for at være arbejdsgiver, og at det, eftersom dette selskabs hovedsæde befinder sig i Cypern, er den cypriotiske lovgivning, der finder anvendelse på dem.
- 40 I denne henseende skal det bemærkes, at bestemmelserne i afsnit II i forordning nr. 1408/71, herunder denne forordnings artikel 14, nr. 2), litra a), og bestemmelserne i afsnit II i forordning nr. 883/2004, herunder denne forordnings artikel 13, stk. 1, litra b), udgør udtømmende og ensartede ordninger for lovvalgsregler. Disse bestemmelser har således ikke alene til formål at undgå en samtidig anvendelse af flere nationale lovgivninger og de komplikationer, som dette kan medføre, men også at forhindre, at personer, som er omfattet af en af disse forordningers anvendelsesområde, mister deres beskyttelse med hensyn til social sikring, fordi ingen lovgivning finder anvendelse på dem (jf. i denne retning dom af 1.2.2017, Tolley, C-430/15, EU:C:2017:74, præmis 58, og af 25.10.2018, Walltopia, C-451/17, EU:C:2018:861, præmis 41).
- 41 Når en person er omfattet af det personelle anvendelsesområde for forordning nr. 1408/71 eller nr. 883/2004 som defineret i hver af disse forordningers artikel 2, finder reglen om, at én lovgivning finder anvendelse, der er nævnt i henholdsvis artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 og i artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 883/2004, således i princippet anvendelse, og den nationale

lovgivning, der skal anvendes, bestemmes i overensstemmelse med bestemmelserne i en af disse forordningers afsnit II (jf. i denne retning dom af 1.2.2017, Tolley, C-430/15, EU:C:2017:74, præmis 59, og af 25.10.2018, Walltopia, C-451/17, EU:C:2018:861, præmis 42).

- 42 Til dette formål indfører artikel 13, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1408/71 og artikel 11, stk. 3, litra a), i forordning nr. 883/2004, princippet om, at en person, der udøver lønnet beskæftigelse i en medlemsstat, er omfattet af denne stats lovgivning.
- 43 Dette princip gælder imidlertid for den første af disse bestemmelsers vedkommende »[m]ed forbehold af artikel 14 til 17« i forordning nr. 1408/71 og for den anden af disse bestemmelsers vedkommende »[m]ed forbehold af artikel 12 til 16« i forordning nr. 883/2004. I visse særlige situationer kan man risikere, at den blotte anvendelse af det nævnte princip ikke vil forhindre, men derimod skabe administrative forviklinger såvel for arbejdstageren som for arbejdsgiveren og de sociale sikringsinstitutioner, hvilket vil kunne hindre udøvelsen af retten til fri bevægelighed for de personer, der er omfattet af disse forordninger (jf. i denne retning dom af 13.9.2017, X, C-570/15, EU:C:2017:674, præmis 16, og af 6.2.2018, Altun m.fl., C-359/16, EU:C:2018:63, præmis 31).
- 44 Blandt disse særlige situationer findes den situation, der er omhandlet i henholdsvis artikel 14, nr. 2), i forordning nr. 1408/71 og artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 883/2004, som angår en person, der normalt udøver selvstændig virksomhed i to eller flere medlemsstater.
- 45 I overensstemmelse med artikel 14, nr. 2), litra a), i forordning nr. 1408/71 er en person, der hører til det kørende personel i en virksomhed, som for andres eller for egen regning foretager international befordring af gods ad landevej, og som har sit hjemsted på en medlemsstats område, nærmere bestemt omfattet af sidstnævnte stats lovgivning, såfremt – således som det er tilfældet med de i hovedsagen omhandlede lastbilchauffører, som denne forordning finder anvendelse på – denne person ikke overvejende er beskæftiget i den medlemsstat, hvor den pågældende er bosat, i hvilket tilfælde vedkommende ville være underlagt lovgivningen i bopælsmedlemsstaten.
- 46 Hvad angår artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 883/2004 fastsætter denne bestemmelse i litra b), nr. i), at en person, der normalt har lønnet beskæftigelse i to eller flere medlemsstater, og som ikke udøver en væsentlig del af sin virksomhed i bopælsmedlemsstaten, er omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, hvor virksomheden eller arbejdsgiveren har sit hjemsted eller sit forretningssted, hvis den pågældende er beskæftiget af én virksomhed eller arbejdsgiver. Domstolen har i denne henseende præciseret, at en person kun kan være omfattet af anvendelsesområdet for artikel 13, såfremt den pågældende sædvanligvis udøver aktivitet af betydeligt omfang på to eller flere medlemsstaters område (jf. i denne retning dom af 13.9.2017, X, C-570/15, EU:C:2017:674, præmis 18 og 19). Som det fremgår af de sagsakter, som Domstolen råder over, er denne betingelse opfyldt for så vidt angår de i hovedsagen omhandlede lastbilchauffører.
- 47 Det fremgår af de oplysninger, der er fremlagt af den forelæggende ret, at de i hovedsagen omhandlede transportvirksomheder alle har deres hjemsted i Nederlandene. Hvad angår AFMB har denne retsinstans fremhævet, at dette selskabs hjemsted bør anses for at være placeret i Cypern, hvorfor dette udgangspunkt må lægges til grund.
- 48 Under disse omstændigheder, og således som den forelæggende ret nærmere bestemt har anført, har fortolkningen af begrebet »person, der hører til [personalet] i en virksomhed« som omhandlet i artikel 14, nr. 2), litra a), i forordning nr. 1408/71 og begrebet »arbejdsgiver« som omhandlet i artikel 13, stk. 1, litra b), nr. i), i forordning nr. 883/2004 – der er et begreb, som i denne sammenhæng skal sidestilles med begrebet »virksomhed«, som anvendes i samme bestemmelse i denne sidstnævnte forordning – en afgørende betydning med henblik på at fastlægge, hvilken national lovgivning om social sikring der finder anvendelse på lastbilchaufførerne i hovedsagen.

- 49 Det skal i denne henseende bemærkes, at disse forordninger med henblik på at fastlægge betydningen af de nævnte begreber ikke indeholder nogen henvisning til national lovgivning eller praksis.
- 50 I henhold til fast retspraksis følger det imidlertid af såvel kravene om en ensartet anvendelse af EU-retten som af lighedsprincippet, at en EU-retlig bestemmelse, som efter sin ordlyd ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes ret med henblik på at fastlægge dens betydning og rækkevidde, normalt skal undergives en selvstændig og ensartet fortolkning i hele Den Europæiske Union, som skal søges under hensyntagen til ikke alene bestemmelsens kontekst, men ligeledes til det med den pågældende lovgivning forfulgte mål (dom af 19.3.2020, *Compañía de Tranvías de La Coruña*, C-45/19, EU:C:2020:224, præmis 14 og den deri nævnte retspraksis).
- 51 Idet de begreber, der er nævnt i nærværende doms præmis 48, spiller en afgørende rolle i forbindelse med fastlæggelsen af, hvilken national lovgivning om social sikring der finder anvendelse i henhold til de lovvalgsregler, der er fastsat i henholdsvis artikel 14 i forordning nr. 1408/71 og i artikel 13 i forordning nr. 883/2004, er en selvstændig fortolkning af disse begreber så meget desto vigtigere, således som generaladvokaten har anført i punkt 39 i sit forslag til afgørelse, på grund af reglen, der er nævnt i nærværende doms præmis 41, om, at kun én medlemsstats lovgivning skal udpeges til at finde anvendelse.
- 52 Hvad først og fremmest angår de anvendte udtryk skal der ifølge Domstolens faste praksis i mangel af en definition i forordning nr. 1408/71 eller nr. 883/2004 tages hensyn til den normale betydning i sædvanlig sprogbrug af tilsvarende begreber for »person, der hører til [personalet] i en virksomhed« som omhandlet i artikel 14, nr. 2), litra a), i forordning nr. 1408/71 og »arbejdsgiver« som omhandlet i artikel 13, stk. 1, litra b), nr. i), i forordning nr. 883/2004 (jf. analogt dom af 3.9.2014, *Deckmyn og Vrijheidsfonds*, C-201/13, EU:C:2014:2132, præmis 19 og den deri nævnte retspraksis).
- 53 Hvad angår den almindelige betydning af disse begreber skal det bemærkes, at som en generel regel indebærer forholdet mellem en »arbejdsgiver« og dennes lønnede »personale«, at der foreligger et underordningsforhold mellem disse.
- 54 Hvad dernæst angår den kontekst, som de begreber, der er nævnt i nærværende doms præmis 48, indgår i, skal det indledningsvis bemærkes, at anvendelsen af den lovvalgsordning, der er indført ved de forordninger, som disse begreber er en del af, kun afhænger af den objektive situation, som den berørte arbejdstager befinder sig i (jf. i denne retning dom af 4.6.2015, *Fischer-Lintjens*, C-543/13, EU:C:2015:359, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).
- 55 I forbindelse med fortolkningen af de forordninger om social sikring, der gik forud for forordning nr. 883/2004, og navnlig af bestemmelserne om lovvalgsregler i forbindelse med udstationering af arbejdstagere, som er indeholdt i artikel 13, litra a), i Rådets (EØF) forordning nr. 3 af 25. september 1958 om social sikring af vandrende arbejdstagere (org.ref.: JO 1958, 30, s. 561) og derefter i artikel 14, nr. 1), litra a), i forordning nr. 1408/71, har Domstolen i det væsentlige fastslået, at den virksomhed, hvortil den pågældende arbejdstager »normalt er knyttet« som omhandlet i de nævnte bestemmelser, er den virksomhed, som den pågældende har et underordningsforhold til, idet en sådan betingelse fremgår af samtlige omstændigheder vedrørende den omhandlede beskæftigelse (jf. i denne retning dom af 5.12.1967, *van der Vecht*, 19/67, EU:C:1967:49, s. 457, og af 10.2.2000, *FTS*, C-202/97, EU:C:2000:75, præmis 24).
- 56 Domstolen har bl.a. fastslået, at en virksomhed, som har udsendt en arbejdstager på en anden medlemsstats område for dér at udføre et arbejde for en anden enhed, skal anses for at være denne arbejdstagers eneste arbejdsgiver, navnlig henset til kontinuiteten af underordningsforholdet i den samlede ansættelsesperiode mellem arbejdstageren og denne arbejdsgiver, hvorfor dette arbejde må anses for at være udført for denne virksomhed som omhandlet i artikel 13, litra a), i forordning nr. 3. Domstolen har præciseret, at dette underordningsforhold især fremgår af det forhold, at det var den pågældende virksomhed, som lønnede arbejdstageren og kunne afskedige vedkommende på grund af

fejl, som den pågældende måtte have begået under udførelsen af sit arbejde ved den udnyttende virksomhed (jf. i denne retning dom af 17.12.1970, *Manpower*, 35/70, EU:C:1970:120, præmis 17, 18 og 20).

- 57 Domstolen har ligeledes fremhævet, at det ved vurderingen af, om en arbejdstager er omfattet af begrebet »person, der normalt har lønnet beskæftigelse på to eller flere medlemsstaters område« som omhandlet i artikel 14, nr. 2), i forordning nr. 1408/71, hvilket begreb nu er indeholdt i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 883/2004, skal tages i betragtning, om der eventuelt foreligger en uoverensstemmelse mellem dels de oplysninger, der er fastsat i de omhandlede ansættelseskontrakter, dels den måde, hvorpå forpligtelserne i medfør af disse kontrakter i praksis er blevet udført (jf. i denne retning dom af 4.10.2012, *Format Urządzenia i Montażu Przemysłowe*, C-115/11, EU:C:2012:606, præmis 41).
- 58 Domstolen har nærmere bestemt præciseret, at den berørte institution i givet fald kan tage hensyn til – ud over ordlyden af kontrakterne – forhold såsom den måde, hvorpå arbejdskontrakterne mellem den berørte arbejdsgiver og arbejdstager i praksis er blevet opfyldt, omstændighederne ved kontraktens indgåelse og mere generelt kendetegnene og de nærmere detaljer ved den aktivitet, der udøves af den berørte virksomhed, i det omfang disse forhold kan afklare den reelle karakter af det omhandlede arbejde (dom af 4.10.2012, *Format Urządzenia i Montażu Przemysłowe*, C-115/11, EU:C:2012:606, præmis 45).
- 59 Domstolen har tilføjet, at hvis det af andre relevante forhold end af kontrakterne fremgår, at en arbejdstagers situation faktisk er forskellig fra den, der er beskrevet i disse kontrakter, medfører forpligtelsen til at anvende forordning nr. 1408/71 korrekt, at det påhviler den pågældende institution, uanset ordlyden af kontrakterne, at basere sine konstateringer på arbejdstagerens reelle situation (jf. i denne retning dom af 4.10.2012, *Format Urządzenia i Montażu Przemysłowe*, C-115/11, EU:C:2012:606, præmis 46).
- 60 Henset til de forhold, der er nævnt i nærværende doms præmis 52-59, skal der for så vidt angår de begreber, der er omhandlet i denne doms præmis 48, tages hensyn til den objektive situation, som den pågældende arbejdstager befinder sig i, og samtlige omstændigheder vedrørende vedkommendes beskæftigelse.
- 61 Selv om indgåelsen af en ansættelseskontrakt mellem arbejdstageren og en virksomhed i denne sammenhæng kan være et tegn på, at der eksisterer et underordningsforhold mellem arbejdstageren og virksomheden, kan denne omstændighed i sig selv ikke gøre det muligt med sikkerhed at fastslå, at der eksisterer et sådant forhold. Der skal med henblik på en sådan konstatering nemlig yderligere tages hensyn til ikke blot de oplysninger, som ansættelseskontrakten formelt indeholder, men også til den måde, hvorpå de forpligtelser, der påhviler både den pågældende arbejdstager og den pågældende virksomhed i praksis, udføres i forbindelse med denne kontrakts gennemførelse. Uanset ordlyden af kontrakterne skal det således fastlægges, hvilken enheds faktiske beføjelser arbejdstageren er underlagt, hvilken enhed de tilknyttede lønomkostninger rent faktisk påhviler, og hvilken enhed der faktisk har beføjelse til at afskedige denne arbejdstager.
- 62 Det skal bemærkes, at den fortolkning, der er angivet i nærværende doms præmis 60 og 61, understøttes af de formål, der forfølges af de bestemmelser, som er nævnt i denne doms præmis 48, og mere generelt af forordning nr. 1408/71 og nr. 883/2004 i deres helhed.
- 63 I denne henseende skal det bemærkes, at formålet med forordning nr. 1408/71 er at sikre arbejdstageres og selvstændige erhvervsdrivendes frie bevægelighed inden for Den Europæiske Union under hensyntagen til særegenhederne i de nationale lovgivninger om social sikring (jf. i denne retning dom af 9.3.2006, *Piatkowski*, C-493/04, EU:C:2006:167, præmis 19). Som det ligeledes fremgår af 1. og 45. betragtning til forordning nr. 883/2004, har denne til formål at koordinere de enkelte medlemsstaters nationale sociale sikringsordninger for at sikre, at retten til fri bevægelighed for

personer reelt kan udøves, og således bidrage til en forbedring af levestandarden og beskæftigelsesvilkårene for personer, som flytter inden for EU (dom af 13.7.2017, Szoja, C-89/16, EU:C:2017:538, præmis 34). Med denne sidstnævnte forordning er der således blevet foretaget en ajourføring og forenkling af de bestemmelser, der var indeholdt i forordning nr. 1408/71, samtidig med, at den har samme formål som sidstnævnte forordning (dom af 6.6.2019, V, C-33/18, EU:C:2019:470, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).

- 64 Som det fremgår af nærværende doms præmis 42-44, indgår artikel 14, nr. 2), i forordning nr. 1408/71 i dette formål, for så vidt som bestemmelsen fastsætter undtagelser fra reglen om beskæftigelsesmedlemsstaten, der er fastsat i denne forordnings artikel 13, stk. 2, litra a), netop for at undgå komplikationer, som ellers ville kunne føre til anvendelsen af denne regel på situationer, som indebærer udøvelse af beskæftigelse på to eller flere medlemsstaters område. Det samme gør sig gældende for artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 883/2004, der har forenklet reglerne i artikel 14, nr. 2), i forordning nr. 1408/71, samtidig med, at den i lighed med sidstnævnte bestemmelse tilsigter at undgå disse komplikationer.
- 65 I lyset heraf har undtagelsesbestemmelserne, der er fastsat i de bestemmelser, som er nævnt i nærværende doms præmis 48, til formål – i overensstemmelse med reglen om, at én lovgivning finder anvendelse, der er nævnt i denne doms præmis 41 – at sikre, at arbejdstagere, der udøver deres beskæftigelse i to eller flere medlemsstater, kun er underlagt én enkelt medlemsstats lovgivning, ved at fastsætte tilknytningskriterier i denne forbindelse, som tager hensyn til disse arbejdstageres objektive situation med henblik på at fremme deres ret til fri bevægelighed.
- 66 En fortolkning af de begreber, der er anvendt i disse bestemmelser, som ikke tager hensyn til arbejdstagerens objektive situation, men som udelukkende er støttet på formelle betragtninger, såsom indgåelsen af en ansættelseskontrakt, gør det imidlertid muligt for virksomhederne at flytte det sted, som skal lægges til grund med henblik på fastlæggelsen af, hvilken national lovgivning om social sikring der finder anvendelse, uden at en sådan flytning i realiteten omfattes af formålet, som består i at sikre en effektiv udøvelse af den frie bevægelighed for arbejdstagere.
- 67 Såfremt det var muligt for virksomhederne at flytte det sted, som skal lægges til grund med henblik på fastlæggelsen af, hvilken national lovgivning om social sikring der finder anvendelse, som er nævnt i den foregående præmis, ville det desuden indebære, at der ses bort fra den omstændighed, således som det fremgår af den i nærværende doms præmis 54 nævnte retspraksis, at de lovvalgsregler, der navnlig er fastsat i artikel 14, nr. 2), i forordning nr. 1408/71 og i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 883/2004, ikke afhænger af arbejdstagerens, virksomhedernes eller de kompetente nationale myndigheders frie valg, men af den objektive situation, som denne arbejdstager befinder sig i.
- 68 Den ordning, der er indført af hver af disse forordninger, er udelukkende en koordineringsordning af medlemsstaternes lovgivninger om social sikring og ikke en harmonisering af de nævnte lovgivninger. Det ligger imidlertid i en sådan ordning, at der er forskelle på medlemsstaternes sociale sikringsordninger bl.a. for så vidt angår niveauet af de sociale bidrag, der skal betales i forbindelse med en given beskæftigelse (jf. i denne retning dom af 15.1.1986, Pinna, 41/84, EU:C:1986:1, præmis 20, og af 9.3.2006, Piatkowski, C-493/04, EU:C:2006:167, præmis 20 og den deri nævnte retspraksis).
- 69 Formålet med de nævnte forordninger, som er anført i nærværende doms præmis 63, risikerer imidlertid at blive bragt i fare, såfremt den fortolkning af begreberne i denne doms præmis 48, der lægges til grund, gør det muligt for virksomhederne at gøre brug af rent kunstige arrangementer med henblik på at anvende EU-retten alene med det formål at drage fordel af de forskelle, der er mellem de nationale ordninger. En sådan anvendelse af denne lovgivning risikerer navnlig at påvirke medlemsstaternes sociale sikringsordninger i nedadgående retning og eventuelt i sidste ende også det beskyttelsesniveau, som disse giver.

- 70 Endelig kan ovenstående betragtninger ikke anfægtes af argumentet om, at disse begreber alene bør støttes på kriteriet om, at der foreligger en ansættelseskontrakt, eftersom dette kriterium, som uden større besvær kan kontrolleres, giver fordele med hensyn til retssikkerheden, for så vidt som den gør det muligt at sikre en bedre forudsigelighed for den gældende sociale sikringsordning.
- 71 Som den nederlandske regering med rette har anført, gør en fortolkning af de nævnte begreber ved hjælp af kriterier, som tilsigter at fastlægge den pågældende arbejdstagers reelle situation, det netop muligt at sikre overholdelsen af retssikkerhedsprincippet.
- 72 Endvidere fastsætter såvel forordning nr. 1408/71 og nr. 574/72 som forordning nr. 883/2004 og nr. 987/2009 informations- og samarbejds mekanismer, der har til formål at sikre den korrekte gennemførelse af de bestemmelser, der er nævnt i nærværende doms præmis 48.
- 73 For det første bemærkes, at ud over den omstændighed, at artikel 84a i forordning nr. 1408/71 pålægger de institutioner og personer, som er omfattet af denne forordning, en gensidig forpligtelse til oplysning og samarbejde, fastsætter artikel 12a i forordning nr. 574/72 navnlig regler om udveksling af oplysninger med henblik på anvendelsen af artikel 14, nr. 2), i forordning nr. 1408/71.
- 74 For det andet bemærkes, at de muligheder og gensidige forpligtelser til oplysning og samarbejde, der er fastsat i forordning nr. 883/2004 for de institutioner og personer, som er omfattet af denne forordning, såsom dem, der er nævnt i nævnte forordnings artikel 76, og proceduren for anvendelse af samme forordnings artikel 13, der er fastsat i artikel 16 i forordning nr. 987/2009, tilsigter at give de pågældende institutioner og personer mulighed for at råde over de oplysninger, der er nødvendige for at sikre den korrekte anvendelse af begrebet »arbejdsgiver« i forbindelse med fastlæggelsen af den lovgivning, der finder anvendelse i henhold til artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning nr. 883/2004.
- 75 Det fremgår af ovenstående betragtninger, at i henhold til både artikel 14, nr. 2), litra a), i forordning nr. 1408/71 og artikel 13, stk. 1, litra b), nr. i), i forordning nr. 883/2004, skal en international lastbilchauffør ikke anses for at være ansat af den virksomhed, med hvilken vedkommende har indgået en formel ansættelseskontrakt, men af den transportvirksomhed, der udøver den faktiske ledelsesbeføjelse over den pågældende, som faktisk bærer de tilhørende lønomkostninger, og som faktisk har beføjelse til at afskedige denne arbejdstager.
- 76 I den foreliggende sag fremgår det af de oplysninger, som den forelæggende ret har fremlagt, at de pågældende lastbilchauffører i de i hovedsagen omhandlede perioder var knyttet til AFMB i henhold til ansættelseskontrakter, hvori AFMB var udpeget som disse arbejdstagers arbejdsgiver, og det var heri fastlagt, at cyprisk arbejdsret fandt anvendelse.
- 77 Det fremgår imidlertid af anmodningen om præjudiciel afgørelse, at disse lastbilchauffører, der i løbet af disse perioder bevarede deres bopæl i Nederlandene, inden indgåelsen af ansættelseskontrakterne med AFMB var blevet udvalgt af transportvirksomhederne selv, og at de efter indgåelsen af disse kontrakter udøvede deres erhvervsmæssige beskæftigelse for disse transportvirksomheders regning og risiko. Selv om de flådestyringsaftaler, som var indgået mellem de nævnte transportvirksomheder og AFMB, tildelte dette selskab opgaven med forvaltningen af tunge køretøjer, og selv om AFMB var pålagt lønningsfunktionen, fremgår det af oplysningerne fra den forelæggende ret, at den faktiske udbetaling til disse lønmodtagere blev gennemført af de i hovedsagen omhandlede transportvirksomheder ved hjælp af en provision udbetalt til AFMB. Transportvirksomhedens afgørelse om ikke længere at gøre brug af en lastbilchaufførs ydelser ville desuden som hovedregel medføre AFMB's øjeblikkelige afskedigelse af denne chauffør, hvorfor transportvirksomheden – med forbehold for den forelæggende rets efterprøvelse – rådede over den faktiske afskedigelsesbeføjelse.
- 78 Det skal endelig tilføjes, at en del af de i hovedsagen omhandlede lastbilchauffører forud for indgåelsen af ansættelseskontrakterne med AFMB allerede var ansat ved transportvirksomhederne, og at »de daglige forretningsgange« i henhold til den forelæggende rets konstateringer »ikke – eller stort set

ikke – ændrede sig efter AFMB's indtræden i forholdet mellem [lastbilchaufførerne] og [disse virksomheder]«, idet disse faktisk fortsatte med at stå til fuld rådighed for disse virksomheder og var underlagt deres ledelsesbeføjelser.

- 79 Det følger af det ovenstående, at uanset om lastbilchaufførerne i hovedsagen er omfattet af forordning nr. 1408/71 eller forordning nr. 883/2004, synes disse chauffører i løbet af de omhandlede perioder at have tilhørt transportvirksomhedernes personale og at have haft disse virksomheder som deres arbejdsgivere som omhandlet i henholdsvis den førstnævnte forordnings artikel 14, nr. 2), litra a), og den sidstnævnte forordnings artikel 13, stk. 1, litra b), hvorfor den lovgivning om social sikring, der finder anvendelse på dem, synes at være den nederlandske lovgivning, hvilket det imidlertid tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.
- 80 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 14, nr. 2), litra a), i forordning nr. 1408/71 og artikel 13, stk. 1, litra b), nr. i), i forordning nr. 883/2004 skal fortolkes således, at en international lastbilchaufførs arbejdsgiver som omhandlet i disse bestemmelser er den virksomhed, der udøver den faktiske ledelsesbeføjelse over denne lastbilchauffør, som faktisk bærer de tilsvarende lønomkostninger, og som har den faktiske ret til at afskedige vedkommende, og ikke den virksomhed, med hvilken den nævnte chauffør har indgået en ansættelseskontrakt, og som formelt er angivet i denne kontrakt som denne chaufførs arbejdsgiver.

Det andet og det tredje spørgsmål

- 81 Henset til besvarelsen af det første spørgsmål er det uforholdsmæssigt at besvare det andet og det tredje spørgsmål.

Sagsomkostninger

- 82 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

Artikel 14, nr. 2), litra a), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 631/2004 af 31. marts 2004, og artikel 13, stk. 1, litra b), nr. i), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 465/2012 af 22. maj 2012, skal fortolkes således, at en international lastbilchaufførs arbejdsgiver som omhandlet i disse bestemmelser er den virksomhed, der udøver den faktiske ledelsesbeføjelse over denne lastbilchauffør, som faktisk bærer de tilsvarende lønomkostninger, og som har den faktiske ret til at afskedige vedkommende, og ikke den virksomhed, med hvilken den nævnte chauffør har indgået en ansættelseskontrakt, og som formelt er angivet i denne kontrakt som denne chaufførs arbejdsgiver.

Underskrifter